

МАРІЯ • ГРІПЕ

♦ ДИВОВИЖНА ІСТОРІЯ ♦

АГНЕС СЕСИЛІЇ

переклала зі шведської
ГАЛИША КИРПА

художнє оформлення
АНАСТАСІЇ
СТЕФУРАК

ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
— ЛЬВІВ 2023 —

УДК 821.113.6-31

Г 85

Copyright © Maria Gripe, 1981
Published in the Ukrainian language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden and Banke,
Goumen & Smirnova Literary Agency, Sweden

Гріпе Марія

Г 85 Дивовижна історія Агнес Сесилії [Текст] : роман / Марія Гріпе ;
пер. зі швед. Галини Кирпи. — Львів : Видавництво Старого Лева,
2023. — 304 с.

ISBN 978-966-448-085-4

Нора з родиною переселяється в інше помешкання, і з часом у ньому починають діятися химерні речі. Спершу дівчина думає, що це характерно для старих будинків — видавати дивні звуки. Але зовсім скоро вона переконується, що таємничі кроки в домі їй не вчуваються. До того ж раптові втечі пса Патляня, загадкові телефонні дзвінки, містичні послання, які наче диктує Норі всесвіт, — усе так і підштовхує дівчину крок за кроком розгадувати таємниці старого дому, а водночас — і сімейні таємниці... Невже загадка старого дому допоможе Норі почуватися не такою самотньою і знайти нових друзів?.. Читайте у захопливій повісті шведської письменниці Марії Гріпе, яка вже стала класикою на батьківщині авторки й ось зараз уперше виходить українською в чудовому перекладі Галини Кирпи.

УДК 821.113.6-31

«КОЖНА ЛЮДИНА
ТАКИ ПОВИННА ВІДЧУВАТИ,
ЩО ВОНА КОМУСЬ ПОТРІБЛА...»

АРТУР
ШОПЕНГАУЕР

© Марія Гріпе, текст, 1981
© Галина Кирпа, переклад
зі шведської, 2023
© Анастасія Стефурак, ілюстрації, 2023
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-085-4 (укр.)

ISBN 91-638-5030-3 (швед.) Усі права застережено

♦ 01 ♦

Р О З Д І Л

Це відбувалося тільки тоді, як Нора лишалася сама вдома, коли нікого, крім неї, у помешканні не було.

Як саме все почалося, вона не могла б пояснити, але то, певно, було пов'язано з ремонтом, коли Андерс переклеював шпалери і вони виявили в усіх кімнатах давні, позабивані цвяхами шафи. Словом, це відбувалося не відразу після переїзду, а трохи згодом, і попервах вона над усім тим навіть не задумувалася. Либонь, усі будинки мають свої звуки.

Окрім того, цей будинок, куди вони заселилися, був дуже старий, а вона знала, що в старих будинках можуть скрипіти мостини і відлунювати загадкові звуки. Коли б згодом усе це дослідити глибше, то більшість звуків можна було б і пояснити.

Тож мало-помалу Норі спало на думку, що це могло бути щось інше, щось непоясниме. Їй не хотілося називати це надприродним, зважаючи на те, як мало вона знала про такі речі, а от незбагненим назвала б.

Вона не могла поговорити про це навіть з Даґом, бо їй ще не вдалося нічого дослідити. Від самого початку мовби було зрозуміло, що вона повинна все це тримати в собі.

Найчастіше то з'являлося зовсім несподівано, і ніколи не можна було передбачити, коли воно станеться, однак іноді саме перед тим її охоплювало якесь передчуття. Навіть у повітрі починало діятися таке щось нереальне, що не описати.

А тут ще й Даґ десь завіявся!

Їй треба з ним поговорити, щоб позбутися цього неспокою. Коли б він тепер прийшов, то нічого не сталося б, принаймні відклалося б на невизначений час...

До цього будинку вони перебралися торік навесні, а в неї було відчуття, наче вона жила тут завжди. Щойно Нора вперше переступила поріг, їй здалося, що вона справді прийшла додому.

Ні, годі сидіти тут і сушити собі голову! Нора гайнула в кухню і схопила з вази, що стояла на столі, велике зелене яблуко. Тієї миті задзеленчав телефон.

Чудово! Побазикає трішки по телефону, і відчуття нереальності розвіється. Коли б тільки дзвонили їй!

Але то просто помилилися номером. Якійсь дівчинці потрібна була крамниця фарб.

— Алло, куди я потрапила?

Нора назвала номер.

— Хіба не до Окесона?

— Ні, тут живуть Шеборґи.

— Виходить, це не крамниця фарб?

— На жаль, ні...

— А ти хто?

— Нора Гед. Я тут живу.

На мить запала мовчанка.

— Тоді вибач, мені потрібна крамниця фарб.

— Нічого.

Нора поволі поклала слухавку. Жаль, що розмова так швидко закінчилася. Вона знову попленталася до себе.

Ну й гарна кімната їй дісталася! Вона думала про це щоразу, як переступала поріг. Світла й сонячна. Зі свого вікна їй видно було сім садків. І десять дахів.

А Даґ досі не з'явився.

Вона притулилася чолом до прохолодної шибки і глянула вниз, на подвір'я. Його велосипеда немає на місці. Мабуть, він у балетній школі й навряд чи повернеться до обіду. Туди добиратися майже дві години. Вона трішки зголодніла, але не встигла відкусити шматочок яблука, як завмерла і затамувала подих.

Хто це ходить у круглій кімнаті? Вона прислухалася...

Атож. Там чути кроки... А тепер знов... Вона не знає, хто там ходить.

Вона непорушно стоїть до них спиною, до тих кроків, не обертається, тільки нашорошує вуха. Ось вони вже в сусідній кімнаті й поволі наближаються до її дверей. І там зупиняються.

Щоразу одне й те ж. Кроки з'являються просто з тиші і поволі рушають в її бік. Нема чого боятися. Той, хто приходить, ніколи не завдавав їй нічого лихого. Можна було б плюнути на це, вдати, що нічого не помічає, вона пробувала, але не виходить. Кроки наступають на неї, змушують щоразу нашорошувати вуха.

Вони завжди долинають з круглої кімнати, вони там виникають, мовби самі собою, з'являються раптом із нічого, а потім через маленьку прохідну кімнатку доходять до її дверей. Там вони зупиняються. Біля порога. Тоді зненацька стає тихо.

Але це не означає, що той, хто прийшов, зник.

Навпаки. Всією спиною, потилицею і головою Нора відчуває, що позаду неї хтось є. Стоїть у шпарині дверей. Біля самого порога. Так само непорушно, як і вона. Чогось вичікує. Чатує.

